

UN ESTUDI AMB RESULTATS BEN COLPIDORS

La setmana passada, enmig dels dies festius, la Direcció General de Política Lingüística de la Generalitat Valenciana, adscrita a la Conselleria d'Educació, Cultura i Esports, va publicar un estudi sobre l'evolució del coneixement i l'ús del català al País Valencià els últims anys. I, realment, els resultats evidencien el retrocés de la llengua, acompanyat de l'autosatisfacció que es constata entre els qui porten a terme aquestes polítiques, que en quasi vuit anys de govern del Botànic no han aconseguit els objectius.

Els difusors de l'enquesta apuntaven que el català ha augmentat en coneixement els últims anys, però no en ús. Però darrere d'aquest titular intencionat s'amagava una realitat: tot i que es detecta un augment del coneixement de la llengua entre la població, el seu ús social ha reculat 8 punts percentuals: del 31% que la parlaven habitualment el 2015 al 23,1% que la parlarien ara. Cal dir que aquest retrocés no és exclusiu del País Valencià, sinó que ho és arreu del domini lingüístic, on la globalització i les seues conseqüències esdevenen factors que atempten contra l'ús de la llengua autòctona. Cal no oblidar també l'hostilitat dels governs i dels tribunals espanyols contra les lleis i els decrets adreçats a augmentar l'ús del català i la seua presència pública.

Però més enllà dels factors externs, que hi són, cal també valorar-ne els interns. No és casual que l'augment del coneixement del català a les zones castellanoparlants del País Valencià siga paral·lel a la caiguda de l'ús de la llengua. Fonamentalment, perquè el plurilingüisme aplicat per la Conselleria d'Educació de la Generalitat Valenciana estimula això: el coneixement del valencià en zones castelles que no senten seua aquesta llengua, cosa que no vol dir que els habitants d'aquests territoris hi siguen necessàriament hostils, tal com alguns mitjans miren de fer veure de manera interessada. I, mentrestant, a canvi, les línies en valencià establertes per la

Llei d'ensenyament i ús del 1983, on el català estava més que consolidat, s'han vist trencades amb la incorporació d'un mínim de castellà obligatori, que ha fet que molts alumnes —la gran majoria, de fet— que només tenien contacte amb el català a l'escola reben ensenyament també en castellà. El català, per tant, marginat de l'esfera pública, troba també competència amb el castellà a les aules de l'escola pública, quan aquest últim idioma gaudeix d'un monopoli social absolut. Molts dels alumnes que en generacions anteriors van poder aprendre català al País Valencià d'una manera solvent gràcies a les línies, ara tenen més problemes per a adquirir aquesta garantia idiomàtica, per bé que el nou requisit lingüístic els reconega aquesta capacitat per accedir a la gran majoria de càrrecs de la funció pública només per haver superat els estudis de batxillerat.

Hi ha també l'evident incapacitat presupostària de la radiotelevisió pública, À Punt, amb recursos ínfims per a convertir-se en una entitat mediàtica referent per als valencians, que no disposa de programació infantil —tan important per a generalitzar l'ús del català— ni d'un segon canal de ràdio, tal com preveu la mateixa llei. La reciprocitat dels mitjans públics en català també és una assignatura pendent a la qual els partits del Govern valencià es van comprometre abans d'arribar al poder i que encara no han volgut encarar. Alhora, el fet que alguns dels principals polítics valencians no s'adrecen, per sistema, en català als ciutadans del sud tampoc no contribueix a prestigiar l'idioma, sinó a marginar-lo i a invisibilitzar-lo, fet que contribueix també a la caiguda de la transmissió generacional del català entre els valencians.

Les mateixes entitats per la llengua no deixen d'advertir de les incongruències de la política lingüística, però el Consell sembla sord davant aquestes demandes, malgrat els resultats de les seues pròpies enquestes. Pel bé del país, és hora d'un canvi de paradigma.

El Temps

NÚMERO 2.009
EDICIONS DEL PAÍS VALENCIÀ, SA

EDITOR
ELISEU CLIMENT

ASSESSOR EDITORIAL
MANUEL LILLO I USECHI

DIRECTOR DE CONTINGUTS
ALEX MILIAN

CAP DE REDACCIÓ
VÍCTOR MACEDA

COORDINADORA
ASSUMPCIÓ PALAU
REDACCIÓ DE BARCELONA
XAVIER PUIG I LAURA TAPIOLAS
REDACCIÓ DE VALÈNCIA
MOISÉS PÉREZ I VIOLETA TENA

REDACCIÓ DE PALMA
MIQUEL PAYERAS
CORRECCIÓ LINGÜÍSTICA
FERRAN BALLESTER
TRADUCTORA

LAURA OBRADORS
COL-LABORADORS GRÀFICS
JORDI BORRÁS, ISAAC BUJ,
MIGUEL LORENZO, SALVADOR LLOSA
I JORDI PLAY

DISSENY, MAQUETACIÓ I GRÀFICS
ANA VANESA PRIETO
DISSENY DE LA PORTADA
TONI PAYÀ

FOTO DE LA PORTADA
MIGUEL LORENZO

GERENT
PILAR MARTÍ
PUBLICITAT I PROMOCIÓ
SALVA MARTÍNEZ
ADMINISTRACIÓ
GEMMA GARRIDO

SUBSCRIPCIONS
MÀRIA JOSEP CÀNOVAS
963 535 100, extensió 6230
L'atenció serà de 9:00 a 14:00 hores
subscripcions@eltemps.cat

REDACCIÓ DE VALÈNCIA
OCTUBRE CENTRE DE CULTURA
CONTEMPORÀNIA
Carrer de Sant Ferran, 12
46001 València
963 535 100

REDACCIÓ DE BARCELONA
Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esq. 08008 Barcelona
932 384 262

REDACCIÓ DE PALMA
Carrer de l'Almudaina,
8 entresòl-dreta. 07001 Palma
971 720 763

WEB
www.eltemps.cat
CORREU ELECTRÒNIC
eltemps@eltemps.cat

FOTOMECÀNICA I IMPRESSIÓ
ROTIMPRES. AIGUAVIVA (GIRONÉS)

DIPOSIÓ LEGAL
V-853-1984

Amb el suport:

Generalitat de Catalunya

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà: mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.